

ג'ק הארנב

מתוך סיפורי יער העץ החלול מאת אלברט ב. פיין

אספר לכם מה ששמעו תושבי יער עץ החלול, מר סנאי, מר מרמיטה, מר דביבון, כאשר ישבו מול האש, בדיוק כפי שאנו יושבים עכשיו. אמנם רציתם סיפור על בית ספר וזה לא בדיוק כך, אבל זה מראה כי היה בית הספר ביער העץ החלול ושג'ק הארנב למד שם, וגם מסביר עוד דברים. מר סנאי בישל את הדברים הטובים ביותר הערב, והכל היה טעים אפילו יותר מאשר רגיל. מר מרמיטה אמר אחרי הארוחה שהוא כבר לא יכול לזוז ממקומו אפילו אילו רצה, והוא יטפל באש שבתנור, כך שמר סנאי, מר דביבון, ומר ג'ק הארנב ניקו את השולחן ושטפו כלים, בו בזמן שמר מרמיטה הדליק את המקטרת שלו, הוסיף זרד, חיטט קצת באש ואמר שכך נעים ביותר לעבוד אחרי הסעודה.

מר ג'ק הארנב אמר שהוא מעריך מאוד שהזמינו אותנו ליער העץ החלול, כי הוא, רווק, חי לבדו ואין לו עם מי להתחבר. תוך זמן קצר הסתיימו עבודות הניקוי וכולם התיישבו, הדליקו את המקטרות, עישנו והרגישו בנוח.

מר מרמיטה היה הראשון שהעלה את הנושא. הוא רוקן אפר ממקטרתו, נשען אחורה והצליב רגליים, ואחר כך אמר שחשב דווקא על חיי בדידות של מר ג'ק הארנב והתפלא מדוע הוא, שאוהב כל כך חברה, נשאר תמיד רווק. מיד גם מר סנאי ומר דביבון שאלו את מר ג'ק הארנב מדוע זה כך.

מר ג'ק הארנב אמר שזה סיפור עצוב ואולי לא כל כך מעניין, ושזה קרה כבר מזמן, כשהוא היה עוד קטן מאוד.

"המשפחה שלי חיה אז באזור השיחים הסמיכים" אמר "שם אחרי שדות הדשא. היה זה מקום יפה מאוד עם בית ספר שבו לימד ארנב זקן בשם וואק, מר היקורי וואק, שם שתאם לו מאוד. אני הייתי הילד היחיד במשפחה בשנה זו, וכמובן פינקו אותי מאוד. אני זוכר שהורי נתנו לי לרוץ ולשחק הרבה,

ולא הקפידו שאלך ללמוד, כך שמר וואק לא אהב אותי במיוחד. עם זאת הוא לא רצה לנהוג אתי בחומרה, כמו עם אחרים, כי משפחתי הייתה אמידה ואני הילד היחיד. מובן שגם תלמידים האחרים לא אהבו זאת, ואני היום מבין אותם היטב, אך באותו הזמן לא היה לי איכפת האם הדבר מוצא חן בעיניהם או לאו. הלכתי בחורשות, קטפתי פרחים וניסיתי לחבר שירים, במקום להכין שעורי בית. לא אהבתי את בית הספר ואת מר היקורי וואק, ושנאתי לקום בבוקר לבית הספר, עד שיום אחד משפחה חדשה הגיעה לסביבה שלנו. אתם הייתה ארנבונת קטנה בשם בונטי".

כאן מר ג'ק הארנב עצר את הסיפור לרגע, נאנח ומילא שוב את מקטרתו, ואז הוציא את הממחטה שלו ואמר שכנראה קצת אפר נכנס לו לעין ואז המשיך.

"המשפחה החדשה גרה לא רחוק מאתנו והילדים הלכו באותה הדרך. בונטי הייתה קטנה ושמנמנת, ובדרך כלל נשארה מאחור, ואני נשארתי מאחור יחד אתה, כבר בבוקר הראשון. היא נראתה

כארנבונת מאוד נימוסית ומחונכת, עגלגלה, כפי שכבר אמרתי, והיו לה ספרים קטנים שעזרתי לה לשאת. היה נעים לחשוב אילו תמיד הייתי יכול לעזור לבונטי לשאת את ספריה ולסייע לה לעבור דרך שלוליות ותעלות."

מה ג'ק הארנב הוציא עוד גרגיר אפר מעינו, ונאלץ לנגב אותה עוד כמה פעמים, אחר כך קינח את אפו חזק והמשיך לספר.

"היה לה מעיל אדום ושמלת פשתן נחמדה, אוזנייה היו חלקות ובפנים דומות למשי ובדרך כלל היו זקופות, אלא רק כשהתעצבה. אז הן נשכבו שטוחות לגמרי, וכשראיתי זאת, גם לי נעשה עצוב. אבל כשהייתה שמחה ומאושרת הן נזקפו וצחקו יחד אתה.

שכחתי שלא אהבתי בית הספר. המתנתי בדרך עד שילדי המשפחה השכנה יופיעו, ואז רצתי והצטרפתי אליהם מאחור, אל בונטי, לקחתי את ספריה ותמיד רציתי שהדרך תהיה ארוכה יותר. באביב, כשפרחים התחילו ללבלב אספתי אותם בשביל בונטי ופעם אפילו כתבתי לה שיר. אני זוכר

אותו עד היום. נאמר שם:
בונטי, האביב התחיל.
בונטי, סגוליות מלבלבות.
בונטי, בונטי, קטפתי לך אחת,
מלאה ריח יפה.
השמש זורחת,
הלבבות שלנו קלים,
ואנחנו נרוץ ונדלג.
תזקפי את אוזניך,
נגבי את דמעותיך,
בונטי, בונטי היקרה."

מר ג'ק הארנב אמר שהוא לא חושב כי היה זה
שיר בעל ערך ספרותי רב, אבל הוא היה לו אז יקר
מאוד וממילא הדבר לא חשוב יותר. הוא אמר
שילדים אחרים התגרו בו, אבל לא הוא ולא בונטי
התחשבו בכך, אבל הוא, כמובן, לא הראה להם
את השיר.

"הבעיה התחילה כשבונטי החליטה להקים לה גן
פרחים. בדרך מבית הספר היא תמיד מצאה
צמחים חדשים וביקשה שאחפור אותם בשבילה,

כדי שתוכל לשתול אותם בגן שלה. אני מאוד אהבתי לעשות זאת, אך לא בדרך לבית הספר, כי האדמה הייתה רכה ודביקה וזה עשה את ידיי מלוכלכות. והיקורי וואק מאוד השגיח על ניקיון ידיהם של התלמידים.

נהגתי להסתיר את הפרחים בפינה מחוץ לבית הספר, ואחר כך מיהרתי לרחוץ את ידיי לפני התחלת הלימודים. אחרים ראו זאת וצחקו ממני כי ידעו מאין בה הלכלוך. בית הספר שלנו היה רק בחדר אחד, והייתה שם שורה של מסמרים ליד הדלת, כדי לתלות עליהם את הבגדים, וליד גם ספסל עם קערה ודלי מים עליו, הקערה והדלי זה ליד זה.

היה זה המזל הביש שלי שהם היו קרובים כל כך, אבל מילא, עבר כבר זמן רב מאז.

בוקר אחד בחודש אפריל בונטי ראתה צמחים יפים חדשים בדרך לבית הספר וביקשה שאוציא אותם, יחד עם השורשים, בשביל הגינה שלה. אמרתי שעדיף לעשות זאת אחרי הלימודים, בדרך הביתה, אבל היא חששה שמישהו עלול לבוא ולקחת אותם.

ואז התכופפתי וחפרתי בידיי בתוך האדמה הקרה עד שהגעתי עד השורשים. ידיי נעשו קשיחות לגמרי ומלאות לכלוך. היה כבר מאוחר ומיהרתי לבית הספר. שם דחפתי את הפרחים תחת יסודות הבית ונכנסתי כשבונטי לפני.

השעורים כבר התחילו וכל התלמידים היו במקומותיהם. בונטי עברה לצד של הבנות ותלתה שם את המעיל שלה ואני תליתי את הכובע שלי על מסמר וניגשתי מהר לספסל שעליו עמד הדלי, כדי לרחוץ את ידיי. ואז הסתכלתי על בונטי וראיתי את אוזניה שטוחות, כי כל הבנות צחקו ממנה שבאה אתי וגם איחרה. גם הבנים גיחכו וצחקו ממני, אבל לא היה לי איכפת. אלא שרגע אחת שכחתי על

הקערה והסתכלתי רק על אוזניה של בונטי וכשהתחלתי לרחוץ טעיתי. המים אוששו קצת את ידיי הקפואות כשפתאום מישהו קרא 'המורה, ג'ק הארנב רוחץ את ידיו בדלי המים, המורה!'

וכך באמת היה! הסתכלתי על אוזניה של בונטי ושמתי את ידיי לדלי במקום לקערת המים, וכולם הביטו עלי והיקורי וואק אמר, בקול המפחיד ביותר

'ג'ק הארנב! בוא הנה מיד!"
מר ג'ק הארנב אמר שבקושי הצליח להגיע
לשולחנו של היקורי וואק, כי כל כך רעדו רגליו,
וכשהמורה שאל אותו למה עשה דבר כזה, לא היה
לו כוח לענות.

"לא יכולתי כלל לחשוב" אמר "כי דבר יחיד
שיכולתי להגיד היה שהסתכלתי על אוזניה
הנפולות של בונטי, ולומר כך היה הדבר הגרוע
ביותר.

ואז המורה אמר שהוא לא יכול להתאפק וייתן לי
מלקות על הישבן, והוא אמר זאת בקול איום כזה
שכל האחרים נבהלו נורא וישבו לגמרי בשקט, פרט
לאחת שגיחכה בקול. ולא תאמינו, אבל הייתה
בונטי! כן, הכרתי את הצחוק שלה אבל לא רציתי
להאמין. הסתכלתי והנה היא יושבה, משועשעת
ממש, אוזניה היפות זקופות כמו תמיד כשנהנתה
מדבר מה."

מר ג'ק הארנב קם והתהלך בחדר הלוך וחזור,
התיישב שוב ודיבר בהתרגשות.
"חשבו רק! אחרי כל שעשיתי בשבילה! מיד

הבנתי שלא איהנה יותר מנשיאת הספרים שלה או מהובלתה מעל שלוליות בוץ, כפי שתכננתי. ובדיוק אז וואק הושיט את ידו האחת למקל שלו ושנייה אלי. אך הוא לא הושיט אותה די רחוק, כי אני הייתי זריז והייתי כבר בחצי דרך לדלת, ואחר כך החוצה ובדרך הביתה. הוא לא יכול היה יותר לתפוס אותי, וגם לא ניסה. כשהגעתי הביתה אמרתי להוריי שאני זקוק לשינוי האווירה והם אמרו כי אוכל לבקר אצל הקרובים שלנו ביער השחור, דוד ודודה זקנים. יצאתי מיד לדרך. דוד ודודה שמחו כשהגעתי אליהם ואני נשארתי אצלם, וכשהם מתו, הורישו לי את רכושם. וכך נשארתי, וכך אני חי עד היום. לפעמים אני חוזר לאזור בו נולדתי ופעם ראיתי את בונטי. היא נשואה ורואים עליה את הגיל. היא הייתה אז שמנמונת, יפה ומטופשת, והיום היא רק שמנה ומטופשת, אך אני חושב שזה טבע שלה והיא לא יכולה לעזור לעצמה להיות אחרת. בכל אופן התחמקתי בזמן ומאז לא חשבתי לעזור למישהו בעבודות גינון."

